

Modo Etiam Paulum Ad Dexteram De Via Declinavi

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Si longus, levis dictata sunt. *Istic sum, inquit.* Quorum altera prosunt, nocent altera. Virtutibus igitur rectissime mihi videris et ad consuetudinem nostrae orationis vitia posuisse contraria. Tibi hoc incredibile, quod beatissimum. Primum in nostrane potestate est, quid meminerimus? Neminem videbis ita laudatum, ut artifex callidus comparandarum voluptatum diceretur. Duo Reges: constructio interrete. Quis contra in illa aetate pudorem, constantiam, etiamsi sua nihil intersit, non tamen diligat?

Quid me istud rogas? [De quibus cupio scire quid sentias.](#) Quia nec honesto quicquam honestius nec turpi turpius. **Sint ista Graecorum;** Non est igitur voluptas bonum. *At hoc in eo M.* Non enim hilaritate nec lascivia nec risu aut ioco, comite levitatis, saepe etiam tristes firmitate et constantia sunt beati. Suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Sed vos squalidius, illorum vides quam niteat oratio. Sin ea non neglegemus neque tamen ad finem summi boni referemus, non multum ab Erilli levitate aberrabimus. Est enim perspicuum nullam artem ipsam in se versari, sed esse aliud artem ipsam, aliud quod propositum sit arti. Huic mori optimum esse propter desperationem sapientiae, illi propter spem vivere.

Sic, quod est extremum omnium appetendorum atque ductum a prima commendatione naturae, multis gradibus adscendit, ut ad summum perveniret, quod cumulat ex integritate corporis et ex mentis ratione perfecta.

- Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat.
- Modo etiam paulum ad dexteram de via declinavi, ut ad

Pericli sepulcrum accederem.

- Quamquam tu hanc copiosiore[m] etiam soles dicere.
- Cur id non ita fit?

Quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo.

Reicietur etiam Carneades, nec ulla de summo bono ratio aut voluptatis non dolendive particeps aut honestatis expers probabitur.

1. Et nunc quidem quod eam tuetur, ut de vite potissimum loquar, est id extrinsecus;
2. Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est?
3. Quod equidem non reprehendo;
4. Iam id ipsum absurdum, maximum malum negligi.

Aliter enim explicari, quod quaeritur, non potest. Putabam equidem satis, inquit, me dixisse. Deprehensus omnem poenam contemnet. Itaque hoc frequenter dici solet a vobis, non intellegere nos, quam dicat Epicurus voluptatem.

Sed ad haec, nisi molestum est, habeo quae velim. Quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Nullum inveniri verbum potest quod magis idem declaret Latine, quod Graece, quam declarat voluptas. Sed erat aequius Triarium aliquid de dissensione nostra iudicare. Quicquid enim a sapientia proficiscitur, id continuo debet expletum esse omnibus suis partibus; Non autem hoc: igitur ne illud quidem. Ut id aliis narrare gestiant? Dic in quovis conventu te omnia facere, ne doleas. Mihi enim satis est, ipsis non satis. **Qui convenit?** Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Hoc uno captus Erillus scientiam summum bonum esse defendit nec rem ullam aliam per se expetendam.

Dat enim intervalla et relaxat. Velut ego nunc moveor. Antiquorum autem sententiam Antiochus noster mihi videtur persequi diligentissime, quam eandem Aristoteli fuisse et

Polemonis docet. Tum Lucius: Mihi vero ista valde probata sunt, quod item fratri puto. Restant Stoici, qui cum a Peripateticis et Academicis omnia transtulissent, nominibus aliis easdem res secuti sunt. Minime vero, inquit ille, consentit. Falli igitur possumus. Cupit enim dicere nihil posse ad beatam vitam deesse sapienti. Videamus animi partes, quarum est conspectus illustrior; Et si turpitudinem fugimus in statu et motu corporis, quid est cur pulchritudinem non sequamur? Minime vero probatur huic disciplinae, de qua loquor, aut iustitiam aut amicitiam propter utilitates adscisci aut probari. Bonum integritas corporis: misera debilitas.